

Krisztusban Kedves Gyászoló Testvérek!

Mélységes megdöbbenés és szinte az Istent is számon kérő fájdalom vesz erőt rajtunk, valahányszor váratlanul, mint ragyogó derült égből a villámcsapás, visz el valakit közülünk a könyörtelen halál. Szeretnénk a megpróbáltatához vigasztaló szót mondani, de úgy érezzük, hogy az emberi szó kevés vigaszt és enyhülést ad annak, akinek a szívéből szakadt le egy darab.

Tudom, hogy milyen pótolhatatlan üresség tátong e koporsó után. Hiszen a szomorú deszkák két gyermeknek kenyérkereső apját, a fiatal hitvesnek legerősebb támaszát, gyermeket és testvért, rokont és munkatársat takarnak. Tudom, mennyire eltölti most a hitvesi, gyermeki szíveket a bánat és a bizonytalanság, mert egészen betölti a gondolatot annak az édesapának, hitvesnek emléke, aki elment közülünk, akinek csak kihűlt, megroncsolt teteme van már előttünk.

Tudom, hogy ilyenkor szeretnénk, ha lehetne az Istent is felelősségre vonni, megkérdezni tőle: miért engedted ezt meg uram, miért?!

De tudom azt is, akik e koporsó sokat vesztett, vérző szívvel, vagy Őszinte, résztvevő szeretettel körülállják, nem halt meg a keresztény hit, az a hit, amely megtanít még most is felnézni az égre, és könnyfátyolos szemmel, fájdalomtól dobogó szívvel kimondani - akármilyen nehéz is – az olajfák hegyén halálharcát vívó Krisztussal a megnyugvást, a nagy lelki erősséget adó szavakat: „Atyám, legyen meg a te szent akaratod.” Nem tudjuk ugyan, hogy miért is engedhetted így. De hát Te intézed az emberi sorsokat, Te irányítod, sokszor számunkra érthetetlen módon az emberi életfonalakat: Atyánk, legyen meg a Te szent akaratod. Mert bennünk a keresztény reménység is él. Ez a remény itt, ennél a koporsónál is, hangosabban hirdeti: nem lehet örökre elenyészni, nem tűnhet el nyomtalanul, mint fáról lesodort falevél az, aki másokért élt, másokért dolgozott, másokért dobogott szíve az utolsó lobbanásig. Könny hull a szemünkből, jól van ez így, mert a könnyeket is az Isten adta. És meg is szentelte, amikor ő is könnyeket hullatott barátjának, Lázárnak sírjánál. Mert a könny feloldja a szív fájdalmát. De ezek a könnyek a mi szemünkben nem keserű reménytelenség könnyei, hanem a hűséges, meleg szeretetnek, az emberi együttérzésnek a könnyei, mely mögött ott csillog az örök életbe vetett hitnek megnyugvással teli szivárvány fénye.

Krisztusban kedves Gyászoló Testvérek! Egy korán sír felé hajló élettől búcsúzunk. Egy fiatal, hirtelen és váratlan haláltól elragadott édesapa koporsója mellett

állunk. Annak koporsóját vesszük ma körül fájo szívvel és könnyező szemekkel, aki ott esett el azon a harctéren, ahol a mindennapi kenyérért való küzdelmet vívják az emberel. Mert igazi harctér a földnek az a darabja is, ahol nem fegyverrel, de munkával, fáradsággal és verejtékkal küzdenek az emberek. És minden harctérnek hősei, áldozatai is vannak. Ilyen áldozat lett a munka mezején az is, aki a föld mélyén fáradozott, küzdött és dolgozott, hogy most hazatérve a föld mélyén megpihenjen. Koporsója hangosan hirdeti nekünk a nagy figyelmeztetést: „Legyetek készen, mert amely órában nem gondoljátok, eljön az Emberfia, hirdeti nekünk az örök, megmásíthatatlan, isteni akaratot: számon kérem lelkedet: adj számot a te sáfárkodásodról.

Kedves Halott Testvérünk! Ezelőtt néhány esztendővel búcsút intettél szülőfaludnak, hogy reménykedő bizakodással keressed meg családod számára a biztosabb jövőt, a jobb megélhetést. Fájo volt akkor a megválás itt hagyott édesanyádtól, szeretteidtól, de még fájabb a mostani viszontlátás. Íme hazaérteztél, hogy korán sírbahajló tested megpihenjen a szülőfalú földjén.

Mielőtt kikísérnénk a frissen feltépett sírhalomhoz, ahol hosszú álomra helyezünk el Téged, végy búcsút bánatos szívű hitvestársadtól, kire haláloddal korán szakadt a szomorú özvegyi sors. Búcsúzzál két árva gyermekedtől, akik benned szerető édesapjukat, kenyérkeresőjüket, legfőbb földi támaszukat veszítették el. Végy búcsút öreg édesanyádtól, ki felnevelt, szerető aggódással kísérte életedet és most az édesanyai szív fájdalmával megrendülten az elköltözött halottak között tud téged. Búcsúzzál testvéreidtól, sógoraidtól, sógornőidtól, akik szomorú szívvel állják körül megtört holttestedet. Végy búcsút apósodtól, anyósodtól, akik ezelőtt tizenhat esztendővel leányuk sorsát a te munkás két kezed gondviselésére bízták, most pedig a koporsóban kell látniuk téged. Búcsúzzál a testvérgyermekektől, rokonoktól és szomszédoktól, és mindazoktól, akik ismertek, szerettek téged és most váratlan, hirtelen halálad hírére fájo szívvel búcsúzni jöttek tőled. Végy búcsút munkatársaidtól, akik között dolgoztál, akikkel megosztottad munkátok minden nehézségét, sok-sok veszélyét. Ők is búcsúznak tőled és nem felejtik, hogy köztük voltál, tőlük jöttél el korai pihenőre, időelőtti szabadságra. Mi is búcsúzzunk most tőled. Amikor megroncsolt porhüvelyedet kikísérjük a szülőfalú temetőjébe, esdő fohászunk szál az ég felé: Istenünk, kenyéradó Gazdánk, add meg Hozzád érkezett munkásodnak azt a bért, amellyel csak Te tudsz jutalmazni. Ámen.

Kőröstarján, 1970. december 6.